

Zuckerfabrik Watenstedt GmbH
mod Rådet for De europæiske Fællesskaber

Sag 6/68

S a m m e n d r a g

En institutions retsakter — forordning — begreb
(EØF-traktatens artikel 189)

En foranstaltning må anses for en forordning, når den finder anvendelse på objektive bestemte situationer og skaber retsvirkninger for personkredse, som er bestemt på almen og abstrakt måde.

Jf. sammendrag nr. 3 i de forenede sager 16 og 17/62, Sml. 1954—64, s. 359, Rec. VIII-1962, s. 905.

En regel, der ophæver en forskrift af almen gyldighed eller begrænser dens anvendelse i tid, antager samme almindelige karakter som nævnte forskrift.

Jf. sammendrag nr. 2 i de forenede sager 36, 37, 38, 40 og 41/58, Sml. 1954—64, s. 135, Rec. V-1958-1959, s. 335.

En retsakt mister ikke sin karakter af forordning, fordi man på et bestemt tidspunkt med større eller mindre nøjagtighed kan fastslå antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den finder anvendelse på, når blot den efter sit sigte finder anvendelse på et objektive sagsforhold af retlig eller faktisk art, som den selv definerer.

Den omstændighed, at en retsregel in concreto kan have forskellige retsvirkninger for de forskellige retssubjekter, den finder anvendelse på, er ikke i strid med dens karakter af forordning, når den pågældende situation er objektive bestemt.

I sag 6/68

ZUCKERFABRIK WATENSTEDT GMBH, med hjemsted i Watenstedt über Schöningen, Kreis Helmstedt, repræsenteret af dens direktører, Rudolf Modrow og Alfred Steinmeier, bistået af Konrad Redeker, advokat i Bonn, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Reuter, avocat avoué, 7, avenue de l'Arsenal,
sagsøger,

mod

RADET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af dets juridiske rådgiver, Hans Jürgen Lambers, som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Émile Reuter, Centre européen, Luxembourg-Kirchberg,
sagsøgt,

angående, på sagens nuværende stade, *antagelsen til realitetsbehandling* af et søgsmål om annullation af artikel 9, stk. 3 i Rådets forordning nr. 1009/67/EØF af 18. december 1967 om den fælles markedsordning for sukker, der bestemmer, at de i stykke 1 og 2 omhandlede interventionsregler for roeråsukker kun gælder indtil den 31. december 1969,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformanden A. M. Donner, dommerne A. Trabucchi, J. Mertens de Wilmrs (refererende) og P. Pescatore,

generaladvokat: K. Roemer

justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Præmisser

Søgsmålet sigter på annullation af artikel 9, stk. 3 i Rådets forordning nr 1009/67 af 18. december 1967 om den fælles markedsordning for sukker;

i henhold til den anfægtede bestemmelse ophører med virkning fra den 31. december 1969 pligten i medfør af artikel 9, stk. 1 for de interventionsorganer, som medlemsstaterne har udpeget, til, med hensyn til roeråsukker, på visse betingelse og under erlæggelse af interventionsprisen at købe de mængder hvidt sukker og råukker, som tilbydes dem.

I henhold til procesreglementets artikel 91 har sagsøgte påstået sagen afvist under henvisning til, at der ikke foreligger en beslutning, som berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt.

Ved afgørelsen af, om søgsmålet kan påkendes, må det undersøges, om den anfægtede retsakt er en forordning eller en beslutning i betydningen af traktatens artikler 173 og 189;

i henhold til artikel 189, stk. 2 er kriteriet for sondringen mellem forordning og beslutning, om den pågældende retsakt er »almengyldig« eller ej;

der må derfor foretages en bedømmelse af den anfægtede bestemmelses natur og især af de retsvirkninger, som tilsigtes hermed, eller som den faktisk har.

Efter at have anført, at bestemmelsen retter sig til forskellige grupper af retssubjekter, nemlig interventionsorganerne og de øvrige købere og sælgere og herunder de producenter, der udelukkende fremstiller roeråssukker, hævder sagsøgeren, at det med henblik på at afgøre, om retsakten i den foreliggende sag har karakter af en forordning eller en individuel retsakt, konkret må undersøges, hvilken virkning den har for sagsøgeren eller for den gruppe, som sagsøgeren tilhører;

efter sagsøgerens opfattelse berører den anfægtede retsakts virkninger »en bestemt gruppe personer: producenterne af roeråssukker« umiddelbart og individuelt, fordi den omtvistede foranstaltning for deres vedkommende fremkalder andre og hårdere konkrete retsvirkninger end for de øvrige retssubjekter, som den finder anvendelse på.

Den fælles markedsordning for sukker, der blev indført ved forordning nr. 1009/67, hviler hovedsagelig på indgreb i prisdannelsen;

med henblik på at sikre Fællesskabets roe- og sukkerrørsproducenter de nødvendige garantier for deres beskæftigelse og levestandard indfører forordningen foranstaltninger til stabilisering af sukkermarkedet, idet der fastsættes en indikativpris og en interventionspris for hvidt sukker samt nogle afledte interventionspriser, hvori der er taget hensyn dels til regionale prisforskelle, dels til produkternes forarbejdningstrin;

interventionsorganernes forpligtelse til at købe de mængder, der tilbydes dem, er en væsentlig betingelse for opretholdelsen af et prisniveau svarende til interventionspriserne;

ved at forpligte disse organer til at købe roeråssukker indtil den 31. december 1969 bestemmer artikel 9, stk. 3 i forordning nr. 1009/67 derfor i realiteten, at foranstaltningerne vedrørende den fælles markedsordning for sukker kun gælder for roeråssukker indtil den nævnte dato.

Den pågældende bestemmelse regulerer altså priserne på et bestemt produkt og dermed også rettigheder og pligter for køberne og sælgerne, herunder producenterne;

en sådan regulering er almen gyldig i den i traktatens artikel 189 forudsatte betydning;

den finder faktisk anvendelse på objektivt bestemte situationer og skaber retsvirkninger for personkredse, som er bestemt på almen og abstrakt måde;

i mangel af anden bestemmelse er sagsøgeren kun omfattet af reglen i sin egenskab af sælger af roeråssukker;

i øvrigt antager en regel, der, som artikel 9, stk. 3, ophæver en forskrift af almen gyldighed eller begrænser dens anvendelse i tid, samme almindelige karakter som nævnte forskrift.

Desuden mister en retsakt ikke sin karakter af forordning, fordi man på et bestemt tidspunkt med større eller mindre nøjagtighed kan fastslå antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den finder anvendelse på, når blot den efter sit sigte finder anvendelse på et objektivt sagsforhold af retlig eller faktisk art, som den selv definerer ;

den omstændighed, at en retsregel in concreto kan have forskellige retsvirkninger for de forskellige retssubjekter, den finder anvendelse på, er ikke i strid med dens karakter af forordning, når den pågældende situation er objektivt bestemt ;

søgste har ikke tilsidesat disse krav ved at udforme prisordningen for et bestemt produkt anderledes end for andre produkter ;

ved at frakende en prisordning forordningskarakter, udelukkende fordi den vedrører et bestemt produkt, og ved at antage, at en sådan ordning rammer producenterne heraf som følge af en faktisk situation, der karakteriserer dem i forhold til alle andre, udvider man begrebet beslutning således, at det krænker systemet i traktaten, som kun tillader annullationssøgsmål fra enkeltpersoner mod individuelle beslutninger, der angår dem som adressater, eller mod retsakter, der rammer dem på lignende måde ;

søgsmålet må derfor afvises.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

idet den forkaster enhver anden videregående eller hermed uforenelig påstand :

Søgsmålet afvises.

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1968.